

Arrest

nr. 273 497 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 februari 2020. Op 26 februari 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 juni 2021 en 12 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 16 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Medellín. U bent op (...) 2001 geboren in Medellín in het departement Antioquia te Colombia. U heeft doorheen uw leven op verschillende plaatsen in Colombia gewoond. Zo verhuisde uw gezin na uw geboorte vanuit Medellín naar Buenaventura (departement Valle del Cauca) waar u het grootste deel van uw kindertijd doorbracht. Door het oplopend conflict tussen de paramilitairen en de guerrilla beweging in de regio, en de algemeen toegenomen onveiligheid in Buenaventura, besloot uw gezin om in 2012 te verhuizen naar Medellín. U heeft gedurende één jaar op verschillende adressen in Medellín gewoond waarna uw gezin terugkeerde naar Buenaventura. U bleef tot en met augustus 2014 in Buenaventura waarna uw gezin andermaal verhuisde. Ditmaal naar Carmen de Atrato in het departement Chocó.

Vanaf uw vijftiende werd door uw familie gediscrimineerd omwille van het feit dat u zowel op mannen als op vrouwen valt. U bent afkomstig uit een christelijke familie voor wie bisexualiteit erg moeilijk ligt. Op een gegeven moment deed een roddel de ronde in uw dorp dat men u had zien kussen met een andere jongen. Uw familie is dit ter ore gekomen waarna u door hen gedurende een lange tijd gekleineerd en uitgescholden werd. In 2017 besloot u naar Buenaventura te verhuizen omwille van de aanhoudende problemen met uw familie. In Buenaventura woonde u op verschillende adressen en in verschillende wijken. In november 2019 behaalde u uw middelbaar diploma. Tijdens uw studies werkte u onder meer als bakkershulp en later was u tewerkgesteld in een ijzerwarenwinkel.

Uw overige problemen begonnen in mei 2019 toen u in Barrio Oriente (Buenaventura) het slachtoffer werd van afpersing. U werd door een paramilitaire organisatie onder druk gezet om een bedrag van 20.000 peso te betalen. Men stelde dat u dit bedrag diende te betalen voor "uw rust" en "uw veiligheid". U moest vanaf dan maandelijks een deel van uw loon afstaan aan de paramilitaire groepering. In het begin kon u het zich permitteren om het 'beschermingsgeld' te betalen maar het bedrag werd stelselmatig opgetrokken tot het onhoudbaar werd. Zo moest u in november 2019 plotsklaps 200.000 peso betalen. Indien u het bedrag niet betaalde zou men u vermoorden. U heeft uw baas gevraagd om u geld te lenen. Een paar dagen later diende u opnieuw 200.000 peso te betalen. U kreeg tot 3 december de tijd om het geld te overhandigen. Aangezien u niet over het nodige kapitaal beschikte om de paramilitairen te betalen besloot u om de wijk te verlaten.

Op 1 december verliet u Buenaventura en dook u onder bij uw tante LT in Medellín. Daar verbleef u tot aan uw vertrek uit Colombia. Gedurende uw verblijf bij uw tante kende u geen problemen meer. U verliet de woning quasi niet meer. U reisde enkel nog per bus naar Cali om uw paspoort aan te vragen en af te halen.

Op 14 februari 2020 verliet u Colombia en u reisde zonder visum naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde naar Spanje waar u op 15 februari 2020 aankwam. Daar verbleef u ongeveer vijf dagen bij uw broer M. Vervolgens zette u uw reis verder naar België waar u op 20 februari 2020 aankwam. Op 26 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort (origineel), uw rijbewijs (origineel) en twee USB-sticks met daarop een attest van ontheemding, twee selfies, een foto van een motorfiets, foto's van google streetview, verschillende artikels in verband met afpersingen, video's en nieuwsartikels in verband met de (veiligheids-)situatie in Buenaventura en Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de (vermeende) problemen die u in Colombia gekend zou hebben ten gevolge van afpersing geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat u vreest om opnieuw

te zullen worden geïmagineerd door de bendeleden die u afpersten (CGVS dd. 12.08.2021, p. 3). Deze problemen situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Colombia. Wat betreft uw vrees om gedood, dan wel geïmagineerd, te worden door een paramilitaire organisatie actief in uw stad in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van uw weigering om smeergeld/beschermingsgeld te betalen, dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo kan er vooreerst verwacht worden dat u, indien de problemen die u aanhaalt waarachtig zouden zijn, een klacht zou hebben ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten. Er dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot het bekomen van (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Zo hebt u geen gewag gemaakt van uw problemen bij de Colombiaanse politie, noch bij andere entiteiten van de staat (CGVS dd. 12.08.2021, p. 9). Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u nagelaten heeft te doen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dat u dat niet deed, is bovendien een indicatie dat u in werkelijkheid geen (dermate ernstige) problemen kende met de groepering die u afperste en bedreigde. Ter verklaring van uw gebrek aan initiatief op dit gebied stelde u dat u hoogstwaarschijnlijk gedood zou zijn indien u klacht zou hebben ingediend bij de autoriteiten (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 9). Dit betreft echter een pure veronderstelling en blote bewering die u niet weet te staven.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de afpersing waarvan u naar eigen zeggen het slachtoffer werd, wordt verder ondermijnt door de vaststelling dat u géén informatie kon verschaffen aangaande de groepering aan wie u 'beschermingsgeld' diende te betalen (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 5). Zo komt u niet verder dan te stellen dat het een paramilitaire groepering betreft. U kon echter niet preciseren om welke groepering het dan concreet ging. Zo verklaarde u in dit verband het volgende: "Ja, zij noemen de paramilitairen maar ik kom momenteel niet op de naam. Er zijn zoveel groepen van paramilitairen maar ik kom nu even niet op de naam" (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 5). Wat later stelde u dat het om een aftakking van de 'Clan del Golfo' ging doch hoe deze aftakking heette bleek u weerom vergeten (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 6). Het mag verbazen dat u vergeten zou zijn welke groep u onder druk zou hebben gezet om beschermingsgeld te betalen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gedurende ettelijke maanden geld heeft betaald aan de desbetreffende groepering (zie CGVS 12.08.2021, p. 6). Dat u niet op de hoogte bent van dergelijke basisinformatie betreffende uw belagers, of deze vergeten zou zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat er naar eigen zeggen veel paramilitaire organisaties/groeperingen actief zijn binnen Colombia vormt op géén enkele wijze een verschoning voor uw gebrek aan kennis op dit vlak.

Bovendien is het frappant dat u doorheen de asielprocedure géén eenduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de verschillende pogingen tot afpersing. Zo maakte u ten aanzien van het Commissariaat-generaal melding van twee incidenten waarbij u 200.000 pesos diende te betalen aan de paramilitairen. In dit verband verklaarde u uitdrukkelijk dat u dit bedrag op 22 november 2019, en dit na een financiële tussenkomst van uw werkgever, één keer heeft betaald. U zou enkele dagen later nogmaals onder druk gezet zijn om 200.000 pesos te betalen (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 8). U zou na veel gesmeek een akkoord hebben gesloten dat u het bedrag ten laatste op 3 december diende te betalen. Aangezien de situatie voor u financieel onhoudbaar was geworden besloot u om op 1 december 2019 – vóór het aflopen van de afgesproken deadline – naar Medellín te vertrekken (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 8). Dit strookt echter niet met uw verklaringen ten aanzien van de DVZ waar u melding maakte van het volgende: "Ik werd afgeperst door paramilitairen die mij een afpersingssom vroegen (sic) soms 20.000 of 50.000 peso's en 1 keer zelfs 200.000 peso's " (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U repte met géén woord over een tweede incident waarbij u 200.000 pesos diende te betalen. Het mag verbazen dat u dergelijk afwijkende verklaringen aflegt in verband met de problemen die u heeft ondervonden in Buenaventura temeer daar het hier dan ook het incident betreft die de directe aanleiding vormde voor uw besluit te vertrekken. Er kan immers van u verwacht worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte – hoeveel, hoe frequent en wanneer u moest betalen – zou kunnen weergeven. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de door u meegemaakte gebeurtenissen. Voorgaande ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen.

Voorts is het opmerkelijk dat u sinds uw vertrek uit Buenaventura niets meer vernomen heeft van de paramilitaire organisatie die u naar eigen zeggen onder druk heeft gezet om 'beschermingsgeld' te betalen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende uw tweeënhalve maanden durende verblijf bij uw tante géén problemen meer heeft ondervonden (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 9). U verklaarde dat u amper het huis verliet (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 9). Blijkt echter dat u wel nog degelijk buitenkwam. Zo begaf u zich naar Cali om uw reisdocumenten in orde te brengen (zie infra). Of u nu wel of niet nog buitenkwam, kan echter hoe dan ook geen ander licht werpen op het feit dat ook niemand nog naar u is komen zoeken of vragen in de periode dat u ondergedoken zat noch na uw vertrek (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 10). U voegde er aan toe dat u dit niet zeker bent aangezien u geen contact meer heeft met familieleden en/of anderen in Colombia. Dient echter te worden opgemerkt dat dit niet strookt met uw overige verklaringen, waaruit blijkt dat u wel degelijk contact heeft met familieleden in Colombia (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 3 en 13). Dat u aldus niet zeker zou weten of men nog naar u komt zoeken, kan niet worden weerhouden. Dat u, dan wel uw overgebleven familieleden in Colombia, sinds uw vertrek uit Buenaventura op geen enkele wijze werden gecontacteerd met betrekking tot uw weigering om het geld te betalen geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de paramilitairen om het 'beschermingsgeld' alsnog te incasseren en zet verder uw geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerd vrees, verder op de helling.

Ook uw gedrag tijdens uw verblijf bij uw tante doet de wenkbrauwen fronsen. Zo mag het verbazen dat u, ondanks uw vrees om alsnog gevonden te worden door uw belagers en u omwille hiervan de woning niet meer verliet, besloot om tot tweemaal toe per bus naar Cali af te reizen om uw paspoort aan te vragen en op te halen (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 9). U zou uw paspoort in Cali hebben aangevraagd omwille van het feit dat er in Medellín teveel aanvragen waren en u langer op uw paspoort zou moeten wachten (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 9). Het mag verbazen dat u, indien u effectief vreesde om geïnterviewd, dan wel gedood, te worden door paramilitaire groeperingen omwille van uw weigering om beschermingsgeld te betalen en u als gevolg hiervan al gedurende ettelijke weken ondergedoken leefde, het risico zou hebben genomen om zich op dergelijke wijze naar Cali te hebben begeven. Eens te meer daar Cali geografisch véél dichter bij Buenaventura ligt dan Medellín. Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees.

Kan hier nog aan worden toegevoegd dat, zelfs indien u effectief onder druk gezet werd door een paramilitaire groepering in uw wijk om smeergeld te betalen, quod non, u op géén enkele wijze heeft aangetoond dat u zich niet elders in Colombia zou kunnen vestigen om u aan deze situatie te onttrekken. Zo verklaarde u immers dat de groepering slechts lokaal, in de regio van Buenaventura en Chocó, actief is (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 6). Kan in dit verband worden aangestipt dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u doorheen uw leven op verschillende plaatsen in Colombia heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 5 - 9). Daarenboven verklaarde u dat u familieleden heeft in Medellín, departement Antioquia, waaronder uw tante waarbij u zo'n drie maanden heeft verbleven (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 6, 8 en 9). Waar u in het kader hiervan aanhaalde dat u ervan overtuigd bent dat u overal in Colombia te maken zou krijgen met dergelijke problemen dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staaft. Dit strookt bovendien ook niet met uw eerdere verklaringen waaruit duidelijk blijkt dat u pas in mei 2019 voor het eerst te maken zou hebben gehad met afpersing, dit ettelijke maanden nadat u verhuisd was naar de wijk 'Oriente' in Buenaventura (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 4). U woonde op dat moment al meer dan twee jaar in Buenaventura zonder eerder problemen te hebben gekend. Dat u bijgevolg overal geconfronteerd zou worden met dergelijke problemen is geenszins aangetoond.

Wat betreft de door u neergelegde nieuwsberichten aangaande de afpersingspraktijken door gewapende groeperingen/bendes in Colombia, de veiligheidssituatie in Buenaventura en de corruptie binnen de politie en rechterlijke macht dient te worden opgemerkt dat deze evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat de artikelen louter de algemene situatie in uw stad, en in Colombia, schetsen en geen betrekking hebben op u persoonlijk (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 14 – zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 3). U wordt nergens bij naam genoemd noch wordt er verwezen naar de problemen die u ondervonden zou hebben in Colombia (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 14 – zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 3). Het hoeft bijgevolg geen betoog dat deze stukken bijgevolg niet volstaan om uw verklaringen aangaande uw problemen te ondersteunen. De Commissaris-generaal ontkent bovendien niet dat er bendes actief zijn in Colombia alsook dat er corruptie heerst binnen het politieke en judiciele macht. Dit volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen, maar blijft hier, gelet op het geheel van boven vermeldde vaststellingen, duidelijk in gebreke.

Rekening houdende met voorgaande heeft u op een enkele wijze aangetoond dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omwille van uw weigering om 'beschermingsgeld' te betalen.

Wat voorts uw verklaringen betreft dat u in Colombia problemen heeft gekend met uw familie omwille van uw seksuele geaardheid, meer bepaalde de verbale pesterijen/kleineringen, dient te worden opgemerkt dat u ook dit niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst kunnen vragen worden gesteld bij de waarachtigheid omtrent uw (beweerde) biseksualiteit. U slaagde er immers niet in eenduidige verklaringen hieromtrent af te leggen doorheen uw asielprocedure. Zo heeft u ten aanzien van de DVZ met geen woord gerept over uw biseksualiteit (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 – 8). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u dit niet kenbaar heeft gemaakt ten aanzien van de DVZ stelde u het volgende: "Over het algemeen spreek ik er niet graag over. Heel mijn leven lang is het al ongemakkelijk en probeer ik het te verbergen. Al is het legaal om homoseksueel of biseksueel te zijn in Colombia. De maatschappij aanvaardt dat echt niet" (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 3). U voegde eraan toe dat u zich tijdens uw eerste onderhoud niet veilig zou hebben gevoeld. Ondertussen zou u kennis gemaakt hebben met de Belgische samenleving en voelt u minder schroom om over uw geaardheid te spreken (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 3). Dit kan echter weinig overtuigen. Aan het feit dat u zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, in casu België, teneinde er internationale bescherming te vragen, is immers inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt verbonden. Het verzoek om internationale bescherming is op zich immers al een verzoek tot, en een uiting van, vertrouwen in de Belgische autoriteiten. Bovendien gebeurt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook steeds werd benadrukt bij de aanvang van de persoonlijke onderhouds, en dit zowel bij de DVZ als bij het CGVS. Uw opmerkingen bieden dan ook op geen enkele manier verschuiving voor uw nalatigheid om ten aanzien van de DVZ melding te maken van uw seksuele geaardheid. Uw nalatigheid dit toch niet onbelangrijk element te vermelden, doet uw geloofwaardigheid wankelen.

Los van bovenstaande, de problemen die u zou hebben gekend met uw familie kunnen hoe dan ook niet volstaan om u internationale bescherming toe te kennen. Zo heeft u ten aanzien van de DVZ met geen woord gerept over eventuele problemen met uw familie ten gevolge van uw seksuele geaardheid (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 – 8). Dit mag ten zeerste verbazen. Er kan immers van u, die beweert te vrezen voor uw lichamelijke integriteit en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ook bij de DVZ alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas zou hebben vermeld. Dat u nagelaten heeft dit te doen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook reeds in niet geringe mate.

Verder dient te worden aangestipt dat uw verklaringen aangaande de problemen die u gekend zou hebben met uw familieleden evenmin éénsluidend zijn. Zo vermeldde u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal dat één van uw ooms getracht zou hebben om u te doden omwille van uw seksuele geaardheid (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 3). Dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw daaropvolgende verklaringen op géén enkel moment nog gewag maakt van een eventuele moordpoging. Meer zelfs, u stelde expliciet dat de problemen die u gekend zou hebben met uw familie zich beperkten tot verbale verwijten (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 12). Het mag verbazen dat, indien uw oom effectief getracht zou hebben om u te doden, zoals u initieel stelde, u dit niet vermeld zou hebben toen u hier expliciet naar gevraagd werd (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 12). Voorgaande holt de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw familiale problemen dan ook duidelijk uit.

Voorts kan uit uw verklaringen ook opgemaakt worden dat de problemen die u gekend zou hebben met uw familie niet aan de basis van uw vertrek uit Colombia lagen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in 2017 de ouderlijke woonst in Carmen de Atrato heeft verlaten en u zich nadien permanent in Buenaventura heeft gevestigd (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 6 en 7). U woonde gedurende méér dan twee jaar op zelfstandige basis in Buenaventura. In deze periode maakte u uw middelbare studies af, u beoefende er verschillende beroepsactiviteiten en u ging er relaties aan (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 7, 9 en 10 – zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 12). U maakte geen melding van eventuele bijkomende problemen met uw familie gedurende deze tijdsspanne en u verliet Colombia pas in februari 2020. Het hoeft bijgevolg geen betoog dat de verbale pesterijen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, en waardoor u in 2017 besloot om op uw eentje te gaan wonen, niet mee aan de basis lagen van uw beslissing om Colombia in februari 2020 te verlaten. Kan hier in de marge nog aan worden

toegevoegd dat nergens uit uw verklaringen een concrete vrees blijkt ten aanzien van uw familie in geval van een terugkeer (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 16 – zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 3). Toen u werd gevraagd wie of wat u vreest in geval van een terugkeer naar Colombia verwees u uitsluitend naar de afpersingsproblemen en uw vrees voor de paramilitaire groepering (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 16).

Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen aangaande de moeizame relatie met uw familieleden ook niet stroken met de volgende vaststellingen. Zo blijkt dat u voor uw vertrek uit Colombia gedurende ettelijke maanden bij uw tante aan moederszijde verbleef in diens woning te Medellín (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 8 en 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u na uw aankomst in Spanje enkele dagen bij uw broer zou hebben verbleven en nu nog op frequente basis contact heeft met uw broer (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 12 en 13). Indien uw seksuele geaardheid dermate problematisch was voor uw familie, en u in het verleden uw ouderlijk huis diende te verlaten omwille van aanhoudende verbale pesterijen ten gevolge van uw geaardheid, mag het überhaupt verbazen dat u onderdak bij uw tante en uw broer zou hebben gezocht. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder in de afgelopen periode op actieve wijze toenadering met u zoekt. Zo zou zij u af en toe contacteren om te horen hoe het met u gaat en om u te laten weten dat zij van u houdt (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 12). Ook uw grootmoeder zou met u in contact staan (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 13). Tot slot verklaarde u goeie banden te onderhouden met een oom in Buenaventura (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 12 en 13 – zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 7). Uit bovenstaande blijkt geenszins dat uw relatie met uw familie dermate verstoord zou zijn omwille van uw (vermeende) seksuele geaardheid, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Wat er ook van zij, nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u, ingeval van een eventuele terugkeer naar Colombia, omwille van uw geaardheid nood zou hebben aan internationale bescherming. U haalde dit ook zelf op geen enkel moment aan wanneer u werd gevraagd naar uw vrees ingeval van een terugkeer naar uw land van herkomst (CGVS dd. 02.06.2021, p. 16 – zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 3).

Dat u in het kader hiervan een USB-stick met daarop verschillende screenshots van YouTube filmpjes aangaande de situatie van LGBTI+ personen in Colombia neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie van LGBT+ in Colombia volstaat vooreerst niet om uw eigen (beweerde) geaardheid aan te tonen. Dit terzijde, evenmin kan uit dergelijke algemene rapporten worden afgeleid dat u zelf in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd, of dat er wat u betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Kan in de marge nog worden aangestipt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud overigens niet zelf heeft aangegeven dat deze informatie op de desbetreffende USB stick stond (zie CGVS dd. 02.06.2021, p. 14 en 15). Dit ondergraaft bijkomend het belang hiervan in het kader van uw eigen verzoek.

Rekening houdende met voorgaande heeft u op een enkele wijze aangetoond dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van uw (vermeende) seksuele geaardheid.

Wat tot slot uw verklaringen als zou in Buenaventura meermaals aanzien zijn als Venezolaan, dit omwille van uw uiterlijk, en u als gevolg hiervan meermaals 'veneco' - i.e. het betreft een denigrerende benaming voor Venezolanen in Colombia - werd genoemd betreft, dient te worden opgemerkt dat dit evenmin volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt uitdrukkelijk dat u, met uitzondering van een éénmalig incident waarbij u in 2019 door een aantal inwoners van de wijk Gardin beschuldigd werd van diefstal – wat overigens eveneens een loutere bewering betreft -, géén persoonlijke problemen heeft gekend als gevolg hiervan (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 4 en 10). U voegde er wel aan toe dat andere personen u aanspoorden om voorzichtig te zijn aangezien Venezolanen sneller beschuldigd worden van diefstal of het risico lopen om gedood te worden (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 10). U heeft naar aanleiding hiervan uw gedrag aangepast en u vermeed om veel weg te gaan of op plaatsen te komen waar men u als 'veneco' zou aanspreken (zie CGVS dd. 12.08.2021, p. 10).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden

in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat dit document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Uit het attest van ontheemden, afgeleverd door de 'Unidad Para Las Victimas' blijkt dan weer dat u in 2013 ontheemd werd uit Buenaventura (Valle del Cauca). Dit wordt in voorgaande niet betwist doch het heeft evenmin uitstaans met uw asielmotieven. U heeft immers nog gedurende méér dan zeven jaar in Colombia verbleven na uw ontheemding. Wat betreft de verschillende foto's die u neerlegde, i.c. twee selfies, enkele foto's van Google Street view, een foto van een motorfiets en uw afstudeerportret, dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's evenmin kan opgemaakt worden dat u in Colombia problemen heeft gekend en nood heeft aan internationale bescherming. De usb-sticks die u voorlegde, werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht.

2.2. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat ze wel informatie en stukken neergelegd heeft om te bewijzen hoe corrupt de Colombiaanse politie is. Bovendien stelt de verzoekende partij dat het Cedoca verslag van 7 juni 2018, zonder te worden tegengesproken door de daarop volgende Cedoca verslagen: bevestigt dat er onvoldoende veiligheidsagenten zijn om de veiligheid van de bevolking te kunnen garanderen, geeft ook een voorbeeld van corruptie binnen het leger en onderlijnt dat politieagenten zelfs doelwitten van het geweld zijn. De bende die haar afgeperst heeft viseert ook specifiek agenten. De verzoekende partij vervolgt dat voor het overige de Cedoca verslagen geen verdere informatie bevatten over overheidsbescherming in Colombia. De verzoekende partij betoogt dat in deze rapporten steeds het gebrek aan politieagenten om de straten te beveiligen beklemtoond wordt waardoor het voor bendes steeds gemakkelijker wordt om actief te zijn. Volgens de verzoekende partij beschikt de verwerende partij aldus niet over recente en gedetailleerde informatie om te kunnen concluderen dat het wel mogelijk zou zijn om bescherming van Colombiaanse autoriteiten te kunnen krijgen in geval van vervolging door een criminele bende. Daarenboven heeft de verwerende partij tijdens beide gehoren maar één vraag gesteld over de mogelijkheid om hulp te krijgen van de Colombiaanse autoriteiten waarop de verzoekende partij haar antwoord citeert in het verzoekschrift. Ook heeft de verwerende partij geen vragen gesteld over de mogelijke stappen bij andere instanties dan de politie. De verzoekende partij betoogt dat dergelijke vragen onder meer belangrijk zijn om de link te leggen tussen haar persoonlijke situatie en de documenten op de USB-stick die zij neergelegd heeft. De verzoekende partij concludeert dat het voor haar onmogelijk is om bescherming te krijgen van de overheid daar de corruptie overal is. Door een klacht in te dienen breng je je leven in gevaar. Ook de documenten die zich op de USB-stick bevinden, bewijzen op voldoende wijze de aanwezige corruptie in Colombia.

In een volgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij haar belagers geïdentificeerd heeft. In dit verband citeert de verzoekende partij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierop stelt de verzoekende partij dat ze duidelijk verklaard heeft dat het ging over een

afkapping van de Clan del Golfo. De Clan van de Golfo is gekend en wordt trouwens beschreven in de verslagen van Cedoca van 2018 tot en met die van 2021 als "De Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC) (ook wel de Usuga-clan, de Urabenos of Golf Clan genoemd)". Ze vormen volgens Colombia Reports de machtigste paramilitaire groep in Colombia anno 2019. Ze zijn aanwezig in twee derde van de departementen en ze controleren het grootste deel van de drugshandel in het land. Dat ze zich niet de specifieke naam kon herinneren van de subgroep die haar afgeperst heeft is geen voldoende element om aan alles te kunnen twifelen. Zelfs actoren in Colombia geven aan dat de daders van het geweld meestal niet-identificeerbare gewapende militaire groeperingen zijn. Anders gezegd het is bekend dat de naam van paramilitaire groeperingen die misdaden plegen meestal onbekend zijn. Volgens de verzoekende partij is het in zo'n context normaal dat zij zich enkel het belangrijkste kan herinneren. In subsidiaire volgorde benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen vraag heeft gesteld om te weten hoe zij weet dat de daders een aftakking van die groepering Clan del Golfo zijn waardoor zij geen kans heeft gekregen om haar verklaringen te kunnen ontwikkelen en of zich verder te herinneren.

In een derde deel stelt de verzoekende partij dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken alles snel dient te gebeuren waardoor er een groot risico op vergissing bestaat daar men zoveel mogelijk dossiers in een dag wenst te behandelen. Voorts stelt de verzoekende partij dat haar verklaringen afgelegd tijdens beide gehoren op het CGVS coherent zijn. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij het dossier tijdens die twee gehoren op een verschillende manier onderzocht waardoor er tegenstrijdigheden zouden geweest zijn indien zij zou liegen of redenen verzinnen om internationale bescherming te krijgen.

In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij amper contact had met haar familieleden in Colombia voor haar vertrek uit het land. De verzoekende partij herinnert eraan dat zij het ouderlijk huis diende te verlaten toen ze zestien jaar oud was daar haar moeder haar bisexualiteit niet aanvaardde. Alhoewel zij zeven à acht ooms heeft werd ze maar door één oom en één tante geholpen. In dit verband wijst de verzoekende partij er nog op dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven heeft dat de relatie met deze tante bovendien moeizaam is, en het geen optie was om er te blijven wonen. Ze haalt aan dat ze omwille van het familiaal conflict en de aparte woning, beschouwd werd als een geïsoleerd persoon. Volgens de verzoekende partij is dit de reden waarom de criminele bende niet geprobeerd heeft om haar via haar familieleden te lokaliseren. Ze benadrukt dat ze niet bij haar tante kon blijven wonen en dat de enige oom die haar zou kunnen helpen in Buenaventura woont, de stad waar ze afgeperst werd. Voorts is de Clan del Golfo een bende die actief is in 2/3 van het gebied van Columbia : *"De Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC) (ook wel de Usuga-clan, de Urabenos of Golf Clan genoemd) vormen volgens Colombia Reports de machtigste paramilitaire groep in Colombia anno 2019. Ze zijn aanwezig in twee derde van de departementen en ze controleren het grootste deel van de drugshandel in het land. 135" ! (> CEDOCA 02.08.2021 p 24).*" De verzoekende partij haalt ook aan dat: *"Ten slotte over het feit dat verzoeker heeft verklaard geen contact meer te hebben met iemand in Columbia en tengevolge niet weten of die bende naar hem nog steeds aan het zoeken zou zijn, dient er te worden ondervonden dat verzoeker daarmee wil zeggen dat hij geen gewoon contact met iemand in Columbia heeft in de zin dat verzoeker geen contact heeft met iemand van zijn persoonlijk sociale netwerk in Columbia (los dus van zijn familie met wie verzoeker in conflict is) die een interessante doel voor de bende zou zijn om informatie over hem te kunnen hebben."*

In het daaropvolgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat ze naar Cali gedurende de nacht gegaan is en dit als een veiligheidsmaatregel dient beschouwd te worden. De verzoekende partij is het aldus niet eens met de verwerende partij dat haar verplaatsing naar Cali een teken is dat ze zich vrij kan verplaatsen in Colombia. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geen afdoend onderzoek gedaan en nagegaan welk verdere maatregelen zij genomen heeft om zich te beschermen. Ze wijst erop dat ze een pet droeg om alzo het risico te verminderen om herkend te worden.

In een zesde onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat: *"Wat betreft de seksuele geaardheid, is het CGVS van mening dat het vreemd zou zijn dat verzoeker het probleem niet vernield heeft bij DVZ. Nochtans heeft verzoeker wel uitgelegd waarom het is zo gebeurd. Verzoeker heeft het probleem qua "zijn seksuele gevangenis in Columbia" pas hier ontdekt dankzij de Belgische omgeving want verzoeker heeft voor het eerst hier in België kunnen leven in een vrije context dwz zonder zijn bisexualiteit te moeten onderduiken. Bovendien is de seksuele geaardheid niet de direct aanleiding van de vlucht vanuit Columbia maar is wel een reden waarom verzoeker niet naar Columbia kan terugkeren."*

In die context, blijkt het vrij logisch dat verzoeker bij DVZ niets over zijn seksuele geaardheid heeft verklaard.

In Columbia kan concreet verzoeker niet vrij zijn als biseksueel en moet aan de vervolging van de Columbiaasne maatschap ij tegen LGBTQ+ lijden.

Met de ervaring van een vrije leven als biseksueel hier in België is verzoeker nu wel bewust van het feit dat hij gediscrimineerd werd in Columbia omw van zijn seksuele gehaardeid.

Het CEDOCA verslag van 17.12.2021 (stuk 1) stelt vast het bestaan van die vervolgingen en de afwezigheid van bescherming van de autoriteiten daartegen.

Daarenboven heeft verzoeker tot nu toe enkel over zijn familie problemen kunnen spreken daar het CGVS geen onderzoek heeft gevoerd om te weten hoe het leven als biseksueel voor verzoeker was in Columbia.

Nogmaals en extra onderzoek is ten minstens noodzakelijk is alvorens de risico in geval van terugkeer concreet te kunnen inschatten.

Via het herlezen van beide gehoren van verzoeker op het CGVS is het wel opvallend om vast te stellen dat verzoeker meermaals over dit seksueel discriminatie spontaan heeft vermeld, zelfs als de vraag over iets anders ging, zoals bijvoorbeeld op hiernastaaende vragen :

[...]

de verklaringen van verzoeker over zijn moeder zijn ook duidelijk over hoe erg het familiaal conflict is :

[...]

Al die voorbeelden en al de bovenstaande elementen tonen wel aan dat de biseksualiteit van verzoeker als reden om te vrezen in geval van terugkeer een ernstig karakter heeft en dat men het niet zomaar kan denegeren enkel op het motief dat VP daarover niets heeft gezegd bij DVZ.

Het kan wel gebeuren dat discriminatie iemand leidt om te denken dat discriminatie maar normaal is en dat er geen andere leven, met vrijheid, zou mogelijk zijn.

In andere woorden : het feit dat verzoeker helemaal niets over problemen rond zijn biseksualiteit heeft vermeld bij DVZ is geen teken om aan de nood aan bescherming te twijfelen maar wel een teken over het schaal van het problematiek !"

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat: "8. Het feit dat verzoeker als "VENEKO" genoemd werd, is een belangrijk element om het dossier te kunnen inschatten (zien hieronderstaande punt nummer 9) zelfs als het is niet de aanleiding en ook geen motief van het vlucht vanuit Columbia.

9.

Ten slotte moet het dossier ten minstens als en geheel beschouwd worden.

Verzoeker heeft niet maar een reden om te vrezen maar meerdere redenen en als een van die redenen zou niet voldoende zijn - quod non- om een internationale bescherming toe te kennen, moet men ten minstens concluderen dat samengezet al die redenen wel genoeg zijn om een gegronde vrees aan te tonen.

Men moet ook niet vergeten dat verzoeker in het verleden toen hij een kind nog was werd met zijn familie ontheemd door het geweld ;

Zoals verklaard bij het CGVS heeft verzoeker altijd moeten leven in een context van afpersing en geweld met als gevolg: ontheemding maar zonder resultaat want het blijft overal in Columbia het zelfde gewelddadig schema en context.

Die verleden vervolgingen moeten ook als eerdere vervolgingen beschouwd worden.

Er zijn ten conclusive zeker en vast genoeg elementen om de bestreden beslissing te vernietigen en het statuut van vluchteling of ten minstens die van subsidiaire bescherming toe te kennen aangezien.

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVs nog niet verzameld werden met als gevolg dat ten minstens een extra onderzoek wel nodig is in dit dossier."

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: de bestreden beslissing, de COI Focus, "Colombia seksuele minderheden en transgenders" van 17 december 2021 (hierna: Cedoca, Colombia: seksuele minderheden en transgenders).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij haalt twee onderscheiden vluchtmotieven aan. Enerzijds stelt de verzoekende partij dat ze slachtoffer was van afpersing en omwille daarvan uit Colombia gevlucht is. Anderzijds wijst de verzoekende partij op haar biseksuele geaardheid. Het betreffen twee onderscheiden vluchtmotieven.

5.2. Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. De International Commission of Jurists (ICJ) concludeert in haar rapport van maart 2021 over de mensenrechtenschendingen gebaseerd op seksuele voorkeur en genderidentiteit in Colombia, Zuid-Afrika en Maleisië, dat het wettelijk kader in Colombia progressief is en het de mensenrechten van LGBT-personen garandeert, met inbegrip van hun burgerlijke en politieke rechten, alsook hun economische, sociale en culturele rechten. Daarnaast erkent het wettelijk kader het belang van het bestrijden van discriminatie op basis van seksuele geaardheid en genderidentiteit, aldus ICJ (Cedoca, Colombia: seksuele minderheden en transgenders, p. 6-9).

Hoewel Colombia beschikt over een sterk juridisch kader om minderheden te beschermen kent het land de laatste jaren een verhoogde politieke deelname van conservatieve christelijk-evangelische kerken die via politieke weg een aantal van deze verwezenlijkingen willen teniet doen.

Uit de COI bijgebracht door de verzoekende partij blijkt dat tijdens de referentieperiode, namelijk van januari 2015 tot december 2021 er geen gerechtelijke acties teruggevonden werden tegen seksuele minderheden of transgenders, louter en alleen omwille van hun geaardheid. Personen die behorenden tot een seksuele minderheid of de transgendergemeenschap kunnen een beroep doen op de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen. Echter volgens een mensenrechten-onderzoeker binnen de NGO Colombia Diversa werken deze beschermingsmechanismen onvoldoende om geweld en discriminatie te voorkomen. Hij wijst eveneens op een zeer hoge mate van straffeloosheid ten aanzien van geweldzaken. Daarnaast zijn er een aantal mechanismen ontworpen die zich specifiek richten op het beschermen van de seksuele minderheden tegen geweld en discriminatie. Het belangrijkste hier is het Nationaal Bureau voor Dringende Zaken (Mesa de Casos Urgentes, MCU). Ook kennen de grotere steden opvangtehuizen die zich specifiek richten op seksuele minderheden die het slachtoffer zijn van geweld (Cedoca, *ibidem*, p.10-11). De Colombiaanse autoriteiten hebben maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In 2015 startte het Openbaar Ministerie een programma om onderzoek naar misdaden tegen LGBT-

personen vanuit een gedifferentieerde benadering te bevorderen. In 2016 bracht het National Institute of Legal Medicine and Forensic Sciences een gids uit met 'aanbevelingen voor gerechtelijk onderzoek en preventie van moorden onder de noemer van femicide, inclusief moorden op lesbische, biseksuele en transvrouwen'. De effectieve uitvoering van alle bovengenoemde wetgevingen loopt volgens een onderzoek van Colombia Diversa, samen met de ngo's Promsex (Peru) en Cattrachas (Honduras), niet altijd even vlot. Ze hebben noch geleid tot een afname van discriminatie en geweld, noch tot een betere toegang tot de rechter. Volgens Colombia Diversa gaat een groot deel van de onderzoeken van de misdrijven tegen LGBT-personen niet vooruit en worden de verantwoordelijken niet geïdentificeerd of gestraft. Freedom House stelt in haar rapport over Colombia in 2020 dat misdaden tegen seksuele minderheden gepaard gaan met een hoge mate van straffeloosheid (Cedoca, *ibidem*, p. 13).

Volgens de ngo Temblores zijn ook de leden van de ordediensten regelmatig verantwoordelijk voor het plegen van geweld en intimidatie ten aanzien van seksuele minderheden. Volgens de organisatie Colombia Diversa neemt het politiegeweld tegen seksuele minderheden toe. Tussen 2015 en 2019 waren er binnen de LGBT-gemeenschap minstens 450 slachtoffers van politiegeweld in het hele land. Dezelfde organisatie rapporteert een forse toename van politiegeweld in 2020, het jaar waarin de COVID-19-pandemie begon. In de loop van dat jaar werden tenminste 176 personen uit de LGBT-gemeenschap slachtoffer van politiegeweld. De grootste groep slachtoffers van politiegeweld waren met minstens 258 aanklachten tussen 2015 en 2020, transvrouwen (Cedoca, *ibidem*, p. 14)

De Nationale Administratieve Dienst voor Statistiek (Dane) voerde in 2020 voor het eerst een onderzoek uit dat gegevens vrijgaf over seksuele geaardheid en genderidentiteit in Colombia. Volgens de bevindingen van Dane wordt geschat dat er in Colombia minstens 256.000 inwoners zijn die zich identificeren als homoseksueel, lesbisch, biseksueel of transgender. De Colombiaanse maatschappij is over het algemeen patriarchaal van aard. Colombia heeft wel een aantal belangrijke mijlpalen bereikt op het gebied van politieke en andere vormen van vertegenwoordiging van seksuele minderheden in de samenleving die de zichtbaarheid en acceptatie van deze personen hebben vergroot. In oktober 2019 koos Bogotá, de openlijk lesbische Claudia López als hun eerste vrouwelijke burgemeester. Ook verschillende verkozen vertegenwoordigers op nationaal, departementaal en lokaal niveau identificeren zich openlijk als LGBT (Cedoca, *ibidem*, p. 15). Echter wijzen verschillende bronnen op het feit dat seksuele minderheden en transgenders in Colombia nog steeds worden geconfronteerd met discriminatie, geweld en stigmatisering vanuit de maatschappij.

Seksuele minderheden zijn zichtbaar in de media in Colombia. Uit onderzoek⁷⁸ gevoerd door Cedoca voor 2020-2021 blijkt dat er regelmatig nieuwsartikels over de LGBT-gemeenschap verschijnen in de grote reguliere Colombiaanse media. Meestal gaat het over berichtgeving in het geval van een aanval of moord op een persoon behorende tot een seksuele minderheid. De berichtgeving gebeurt op een neutrale, objectieve toon (Cedoca, *ibidem*, p. 17).

Het rapport van ICJ van maart 2021 concludeert dat ondanks het progressieve wettelijke kader LGBT-personen niet getuigen van veel verbetering van hun levensstandaard of een significante vermindering van discriminatie en/of geweld waarmee ze worden geconfronteerd. Het rapport van het Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights (OHCHR) van februari 2021 haalt de cijfers aan van het bureau van de ombudsman, welke een toename van geweld tegen seksuele minderheden aangeven voor 2020, waaronder 76 moorden tussen januari en december 2020. Ook meldde het bureau van de ombudsman een toename van institutionele belemmeringen bij het indienen van een klacht. Ook het rapport gepubliceerd in juni 2021 door Colombia Diversa wijst op een toename van het geweld tegen seksuele minderheden in 2020. Sinds 2011 waren er gemiddeld 110 moorden per jaar. De organisatie meldt voor 2020 in totaal 226 moorden. De meeste bedreigingen ten aanzien van seksuele minderheden in 2020, werden net zoals in 2019, voornamelijk geregistreerd in Valle de Cauca, Antioquia en Bogotá. Als je de departementen van het Caraïbische gebied (Bolívar, Cesar, Córdoba, Magdalena) samentelt toont deze regio ook hoge aantallen van bedreigingen. De meeste moorden vonden plaats in Valle de Cauca en Antioquia (Cedoca, *ibidem*, p. 18-21).

Colombia Diversa wijst er, in een communicatie van mei 2020 aan de onderzoekers van de IRB, op dat de gewapende groeperingen nog steeds seksuele minderheden viseren. Dit onder andere door bedreigingen, stigmatisatie, en in sommige gevallen, moord. Er is een aanzienlijke toename van moorden en bedreigingen tegen mensenrechtenverdedigers van de LGBT-bevolking. LGBT-mensenrechtenverdedigers lopen een dubbel risico: vanwege hun werk als activist en vanwege vooroordelen over hun seksuele geaardheid en genderidentiteit (Cedoca, *ibidem*, p. 22-23).

Aldus kent Colombia ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan in deze stand van zaken geconcludeerd worden dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogota, Cartagena en Medellin, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld.

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke LGBTI-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Al het voorgaande doet de Raad besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia'*, september 2015, p. 48-49: *"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds."*) Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij de verzoekende partij haar vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van haar biseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar biseksuele geaardheid, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhankelijk van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft.

5.3. Gelet op hetgeen voorafgaat dient het verzoek om internationale bescherming met omzichtigheid onderzocht te worden.

De verzoekende partij heeft niet bij aanvang van de procedure om internationale bescherming haar seksuele geaardheid aangehaald. Dit heeft ze voor het eerst gedaan onmiddellijk bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.2). Hierop vraagt de protection officer welke problemen de verzoekende partij met haar familie heeft gekend omwille van haar seksuele geaardheid. In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud gaat de protection officer verder in op de seksuele geaardheid van de verzoekende partij, waarbij de focus wordt gelegd op de familiale context en haar voorgehouden problemen binnen deze familiale context.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij zich vragen bij de voorgehouden seksuele geaardheid omdat de verzoekende partij hiervan geen melding gemaakt heeft bij aanvang van de procedure om internationale bescherming, namelijk bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit element is op zich echter onvoldoende om de voorgehouden seksuele geaardheid in vraag te stellen. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan dat ze een jongen heeft gekust en betast, maar het is geenszins duidelijk of zij een relatie hebben gehad. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze een relatie met een meisje gehad heeft in 2018 gedurende vijf maanden. Het is geenszins duidelijk of de verzoekende partij hiernaast nog andere relaties gehad heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de verzoekende partij grondig werd bevraagd over haar belevingen en ervaringen bij de bewustwording/ontdekking van haar seksuele oriëntatie, haar relaties en de eigenheid van biseksualiteit, wat dit voor haar en haar omgeving heeft betekend met inbegrip van haar werkomgeving en vriendenkring, alsook haar bekendheid met de situatie van LGBTI-persoon in haar land van herkomst en eventueel ook in België, alsook hoe haar ervaringen in het algemene beeld passen.

De Raad meent dat een volledig en zorgvuldig onderzoek dient te gebeuren van de voorgehouden biseksuele geaardheid van de verzoekende partij, met name of haar seksuele gerichtheid een dermate fundamenteel kenmerk is voor haar identiteit dat van de verzoekende partij niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft, en daarna van het risico op vervolging omwille van deze geaardheid bij een terugkeer naar Colombia.

Bovendien, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar seksuele geaardheid niet haar directe vluchtaanleiding was, benadrukt de Raad dat zich desgevallend een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging wegens een biseksuele geaardheid opdringt. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Ten slotte is het in dit opzicht tevens van belang te onderlijnen dat van een verzoeker of verzoekster redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat hij of zij zijn of haar seksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend opstelt bij de invulling van zijn of haar seksuele geaardheid om een risico op vervolging in het land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Gelet op wat voorafgaat meent de Raad dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.4. De Raad heeft niet de nodige onderzoeksbevoegdheid, zodat het hem aan de essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 december 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS